

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagocí)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 150, — ESTRANJER, 250

El domador i les feres manses

--Ha arribat el número sensacional, "señores"; guaitin amb quina facilitat se deixen tallar les urpes.

La vacant

La Rússia, enfonçada, desfeta, arrossegada a l'abisme pels maximalistes, ha desertat del seu lloc d'honor en la lluita per la llibertat dels pobles. El Govern Bolchevik pacta amb els Imperis centrals. No representa, certament, la voluntat del poble rus. Però la vera voluntat russa, o no existeix, o no té avui prou força per a imposar-se.

La Rússia deixa, en un moment crític de la lluita, el seu lloc vacant. Es una tristesa, però és un fet.

El lloc vacant al front de combat, no quedarà buit gaire temps. Els Estats Units es disposen a ocupar-lo. Salut a la bandera estrellada, que ve a salvar el món de la dominació imperialista de l'Alemanya! Salut als braus americans que venen a vessar la sang nova de la seva joventut damunt les terres de la vella Europa! Les estrelles de la bandera nordamericana resplendeixen ara amb la llum de la més alta i pura glòria.

Jerusalem

QUESTA vegada En Xenius té raó: «Cap cor regat amb sang cristiana deixarà de batre al sapiguer que ja és nostre Jerusalem.»

Nosaltres ens havíem fet una miqueta d'il·lusió de que ja no ho erem de cristians; ens sentíem una miqueta Julians, juravem pels déus, i heu's-aquí que, davant la nova de la Jerusalem deslliurada, el nostre cor ha batut com baten les ales dels coloms a l'enlairar-se per la blavor del cel.

Jerusalem ja és nostre! Al·teluia!

Nostre! De vosaltres luterans, presbiterians, evangèlics i tots els reformats; de vosaltres fills de l'església grega, de nosaltres de tradició romana, de tots els que tenim el cor regat amb sang cristiana.

Hom cluca els ulls i pensa en l'alegria que la nova hauria produït en la mare i en l'àvia i en les velles parentes que sabien i ploraven la retenció de l'últim repòs del fill de Déu en mans dels infidels; com s'haurà debatut d'alegria en el sí d'aquest Déu seu, d'aquest Déu nostre, de l'únic possible Déu nostre al conèixer la nova de que els soldats de la creu han arrebacat de les mans dels turcs i dels barbres del Nord el record que Jesús deixà en la terra. D'allí s'alçà glòria en còs i ànima per a il·luminar al món fins avui dia. De ses paraules que inundaren el món amb clarors noves, n'ha nascut aquesta civilització nostra, aquestes heretgies nostres, aquestes rebel·dies que tant estimem.

Pobres turcs! Vosaltres podíeu dir: «Però Alah és més gran». Nosaltres us respondrem: «Però Jesús és més gran encara i torna a regnar altra volta en les terres de Soleiman; en aquelles terres on feu la lleua d'humils, on convertí a Magdalena, on nasqué en un porxo; en les que entrà triomfalment i oferí son còs i sa sang i on morí clavat en creu.»

Ja no hi sortirà més la mitja lluna per darrera el mont de les olives; la gran lluna plena de la setmana santa, de la setmana cristiana tornarà a il·luminar des del dia nou l'hort de les oliveres i segurament voltant-la i a l'entorn d'ella aquest Nadal tornarà a sortir aquest any el chor d'àngels d'ara en fa 1917 cantant: «Pau en la terra als homes de bona voluntat.»

Per què no us alegreu, vosaltres, pobres catòlics espanyols encisats per la força de Alemanya? Teniu ulls i no hi veieu. França revolucionaria? Anglaterra imperialista? Senyor Déu meu! Però podeu creure que Voltaire no era cristià? Que no ho era Rousseau? Que no ho era tota l'Enciclopèdia? Com ho eren els de la deesa Raó, com ho són els anarquistes d'ara.

Qui no ho són, és els moros; qui no ho és, són els savis alemanys d'ara; qui no ho és, són vosaltres que voleu seguir adorant als vells déus com Moloc o com Guillem. Que no creieu en Déu ni en el Diable; que no us rendiu davant de l'un, ni sabeu tampoc dir-li: *non serviam!*

El veneno germanòfil

ES verdaderament esfereidora l'acció corrosiva de les idees germanòfiles. El ciutadà que abans de la guerra era ben catòlic, ardent patriota, home de regular sentit comú i persona de bons sentiments, s'ha deixat desfigurar de tal manera per la germanofília, que avui, enverinat del cor i del seny, no creu amb altre Déu que amb el diví Kaiser, no estima altra terra que l'Alemanya, desbarra com un desequilibrat i aplaudeix totes les atrocitats imaginables.

Tan sols tenint fluixos els caragols del cervell i portant cobert el cor d'una crosta d'ebonita, pot un espanyol fregar-se les mans de gust quan, com en aquests darrers dies, els submarins teutons enfonsen en nostres aigües barcos espanyols i assassinen barbament les tripulacions. Pels germanòfils, aquestes mostres d'uns alvatgisme estúpid, són proves d'una fortalesa digna d'encomi i d'admiració. La burla sagnant que significa l'amoixar-nos amb les mans i l'insultar-nos amb les potes, ho consideren aquests espanyols descatsats com una cosa natural tractant-se d'uns homes tan super-homens com els alemanys.

El catolicisme d'aquesta mena de gent tacada de germanofília queda també a l'alcada de les rajoles. El fet importantíssim de lliurar de la dominació turca els llocs sagrats els ha fet arrufar el morro amb una mueca de disgust. Lo que no pogueren les Santes Creuades en alguns segles de guerres heroïques, ho acaben de lograr els anglesos. Ja són cristians els que guarden el Sant Sepulcre. Jerusalem ha sigut llibertada. Els cors dels bons catòlics deuen batre d'alegria. Però la capa d'ebonita que aïlla els sentiments dels cors germanòfils, no deixa alegrar a aquests catòlics que donarien de bon grat a Déu i a tots els Sants a canvi de que'ls teutons no sofrissin el més petit contratemps.

Es el veneno germanòfil que atonta els cervells i atrofia els cors.

JEPH DE JEPUS

Les fantasmes de la política

LES vinents eleccions generals a Espanya representaran un gran pas en el camí de la regeneració política del país.

Prou sabem que no seràn perfectes. Prou sabem que tindràn tares i taques. Però la millora hi serà. Això és innegable.

Aprofitant aquesta ocasió—una ocasió que mai s'havia presentat a Espanya de la Restauració ençà—el partit popular, i especialment el partit republicà, han de fer un esforç perquè les eleccions que s'acosten portin l'enfonsament de l'artificiosa bastida dels partits dinàstics, fins avui denominats «partits del torn».

Aquests partits són una ficció, una mentida. Són els fantasmes de la política. Són partits inexistents, que han convertit l'Estat i el país en coses inexistents també. Contra ells cal anar primer de tot. Ara és l'hora de aixafar-los, d'esvaïr-los. Si una vegada cauen, com que estan fets de pols, ja mai més no es tornaràn a aixecar.

Al cap i a l'últim, cal tenir en compte que hi ha partits, enemics naturals del republicanisme, que, per enemics que siguin no es pot negar que existeixen i que tenen una força. Hi ha a Espanya, per exemple, un vell partit carlí i un nou partit maurista. I no són pas ficcions, ombres, fantasmes. Són una realitat, que té el seu pes i la seva força. Els partits d'esquerra han de lluitar contra carlins i mauristes. Però la seva existència no la pot negar ningú. Representen un sector del país, una part del poble, més gran o més petita.

Els partits del torn, al contrari, no repre-

senten res, no tenen cap força real. Es una vergonya i un oprobí, no ja que obtinguin majories al Parlament, sinó que arribin a reunir un nombre considerable de diputats i senadors.

En certes ciutats d'Espanya, no serà gaire fàcil destruir els partits fantasmes. On la opinió i el còs electoral són inexistents, no és estrany que triomfin—diemne triomfar—els partits inexistents. Però a Catalunya, el còs és d'altra mena. Aquí cal tornar a fer la neteja del temps de la Solidaritat. Els titulats partits lliberal i conservador han d'ésser escombrats. Dels altres partits, que guanyi en cada districte aquell que tingui més vots, en lluita honrada. Però les fantasmes liberals i conservadores, que no són res, que no representen res, han d'ésser embestides a cops d'escombra. Amb això n'hi ha prou, perquè les fantasmes es fonguin dins l'ombra d'on han sortit.

FULMEN

El final de un sainete

NECESSITO explicar a los que me leen, a los que espiritualmente me siguen, cómo ha acabado el sainete de mi detención. Al llegar el viernes a Huesca, acompañado

de los policías que me escoltaban, me ofrecieron dos fórmulas para salir de la cárcel. La primera consistía en prestar dos mil pesetas de fianza personal o metálica y atenerme a los resultados del juicio que se había señalado para dentro de ocho días. La segunda, en allanarme a la petición fiscal, que era de tres años de destierro, dos mil pesetas de multa y costas. Si aceptaba la primera solución se demoraba hasta el lunes mi salida de la cárcel, porque la tramitación era larga y el sábado y el domingo eran días feriados. Aceptando la segunda, me evitaba las molestias del juicio y volver a Huesca, y se me ofrecía la libertad dentro de algunas horas. La elección no era dudosa. Opté por salir cuanto antes.

¿Qué me importa a mí la condena? El destierro no lo cumpliré, la multa no la satisfaré, las costas no las pagaré. Conque háganme ustedes un nudo en la cola, señores del Directorio liberal, y tú, chalan apoplético. Cuando se me pierda alguna cosa en Huesca, iré a buscarla sin miedo. No lo dudéis, ladrones de la camarilla heredera del bandido Camo, arañas de la rebotica del farmacéutico envenenador del Coso de Huesca.

Me he resignado a la condena, porque no había más remedio. El juicio, dada la especulación reinante, habría sido una corrida de toros, de la que Abadías habría salido alzado y enganchado. Pero a mí ni Cristo me quitaba un revolcón. Abadías es amo de los Juzgados. Como les da mucho que hacer, los oficiales lo mimán. Cuando él llega, todos se quitan la gorra y saludan servilmente al usurero tripón. Los caciques son abogados de éste. El usurero paga espléndidamente a los caciques, y los caciques sirven espléndidamente al usurero. Si en Aragón hubiera un abogado con vergüenza, todos los pagarés del prestamista Abadías serían papeles mojados. Con arreglo a la ley de la usura, un juez digno podría anular todos esos contratos. Pero ¿dónde está ese juez? Hubiera nada más en aquella tierra un átomo de dignidad, y el usurero Orejaza ha tiempo que se balancearía en una horca. Pero Aragón es un cadáver, es decir, *caro data vermitus*, calva en estado de putrefacción y de la que son amos los gusanos. No sé quién era el que invocaba el otro día las escobas. Amigo, seas quién seas, las escobas para el polvo y para las criadas, bien. Mas a España sólo se la puede limpiar con hierro y con fuego.

Por lo demás, el destierro no me espanta. De Aragón me echó hace años el hambre. El hambre que he venido a quitarme a Cataluña, esta santa tierra de consolación, como la llama Maurín. Aragón con esta condena vuelve a arrojarme de su seno. No le hace. Yo tornaré. Mi espíritu queda allá. Desde aquí vigilaré y guardaré yo a mi país. Donde quiera que aparezca un periódico, donde

quiera que haya un pedazo de papel para escribir, allí me encontraréis. Aragón, echa, echa a tus hijos más fieles. Quédate con Paraíso, con Batalla, con Alvarado, con Cema, con toda la hez, con toda la purria, con todo el zurriburri caciquil.

De lo que escribí en *Talión* no retiro ni un pronombre. Todo continúa en pie. Nadie ha contradicho ni refutado lo que yo afirmaba. Abadías y sus abogados han hecho esfuerzos titánicos estos días para conseguir que algunas de las personas que yo citaba en mis artículos me desmintiesen. A pesar de las amenazas y de las promesas que se han insinuado, no se ha encontrado quien saliera en defensa del gorrinero de Lanaja.

¿Quién iba a salir, si no hay nadie que no lo odie, si no hay nadie que no haya encontrado flojos mis apóstrofes? Apenas llegado a Huesca, me dijo uno de los que fueron a visitarme a la prisión: «Pero, hombre de Dios, si usted no sabe de la misa la media. Tal como lo retrata usted, Abadías parece un santo. En casi todos los relatos se ha quedado usted a la mitad del cuento. Por ejemplo, usted se ha olvidado de decir que cuando en una casa no encontraban otra cosa, los cobradores de Matías arramblaban con el estiércol. Usted, por lo visto, ignora que al deudor a quien por el importe de un kilo de tocino o de una docena de chorizos se le llevó una cabra, le hizo algo más, y fué lo siguiente: Aquella cabra amamantaba un niño. Como el padre se lo hiciera presente a Abadías, para enternecerlo, el usurero sin entrañas contestó: «Tu hijo, que se muera. Lo primero es pagar.»

Al enterarse Abadías de mi condena y de mi salida de Huesca, habrá respirado. Va puede salir de casa sin temor y sin la pistola en el culc. Mientras yo he permanecido en la ciudad de Sertorio, Abadías no se ha dejado ver. Y ha hecho bien, porque podría haberlo pasado mal. Aunque nunca se atreve a alejarse de su guarida, si no va acompañado de dos partidarios, valientes de oficio, armados hasta los dientes. De poco le hubieran servido por eso sus majos, si yo me lo llevo a topar. De la primer guantada habrían rodado por tierra los tres.

ANGEL SAMBLANCAT

Sonata LIV

QUESTA vegada tenim de felicitar al senyor ministre d'Hisenda don Joan Ventosa que ha guanyat una batalla als alemanys, millor als germanòfils de fóra i dintre el ministeri. Ja era hora! Segons els senyors d'*El Día Gráfico* y *El Tiempo*, Espanya tenia d'enrunar-se, les fàbriques parar, els vaixells restar als ports, tot a major gloria de l'emperador Guillem.

Que la gent es moriria de gana? Es igual.

Que mengin pa de palla, com els boches. Pot-ser si que s'han pensat que nosaltres som animals com els boches. I ademés, aquests, a més de palla, com els burros, mengin carn humana, com les hienes, i beuen sang de criatura, com les bruixes. Es per això que surten vestits de fantasmes i converteixen els afores de Barcelona en un capricho de Goia.

Doncs, tornant a lo que deiem, En Ventosa i el senyor ministre d'Estat s'han entès amb els anglesos. Tindrem carbó, tindrem iute, tindrem altres primeres matèries i ells a son torn tindran ferro i coure d'Espanya i gustaran les dolces taronges, els raïms immortals, les picantes cebes i les magranes i melons, capces tancades que hom no sab si guarden rubís de veres o pedreria falsa, una carabaça pròpia per a godais o l'ambrosia sense trampa.

Ara, que hi trobo a faltar quelcom. Hom voldria veure com l'Estat s'incauta dels vaixells alemanys i austriacs que crieu musclos en els nostres ports. Hi ha que animar-se i ja veurà el senyor Ventosa com lo del cotó i lo dels lubricants s'adoba, perquè els ianquis són gent amiga dels seus amics i si ho som d'Anglaterra ho serem de l'oncle Sam. Cal comptar en que aquests poden donar menjar i beure i que la gran Alemanya no ens ha proporcionat fins ara més que fantasmes i uns diaris que no més de flairar-los ja enverinen.

Els radicals ja tenen, al menys per una setmana, alcalde seu i castellà. Ja sé que és de Cartagena, però per una d'aquelles coses estranyes, aixís com l'Alguer, allí a Cerdeña, és català, i Gibraltar, dintre Espanya, és anglès, Cartagena llevantina, tocant a Alacant, davant de Múrcia, és castellana. Crec que el presiri i l'arsenal hi han contribuït molt. Pot-ser també les mines. Lo que sigui. Cartagena és castellana, i tornem al batlle. Quan estem parlant pot-ser ja no ho és, pot-ser sí. Això és igual; crec que sí que ho deu ésser, perquè no hi ha ningú que no resti amb la vara a la dreta, sobre tot no havent-hi, com no hi ha, una pela a les caixes del municipi. Lo interessant és a qui presentaran els radicals i llurs al·liats, per a batlle, a primer d'any. S'ha dit que a l'Emiliano Iglesias... i això no!

Tindrien raó els de la «Lliga» fent-se votar per real ordre. Tot Barcelona sana, republicans i no republicans, ho aprovaria. Ja és prou que torni a ésser regidor, però cap de la ciutat? I ara, què s'ha pensat En Lerroux? Diguem-li: *Quos Deus volent perdere prius dementant.*

A l'homenatge an En Marcelino? No que

no hi vaig anar-hi. Allò era un besamans com al Palau. Jo no m'hauria sapigut estar de dir-li, mirant l'espectacle:

—Senyor Domingo, l'acompanyo en el sentiment.

I això no és això. Bevem.

MORITZ XLII

Notes de fora

Prat de Llobregat.—Fa pocs dies la generositat toca el cor d'alguns personatges i aquests determinaren donar realitat a l'idea suggerida. Son ells: el rector, un apotecari i usurer a la vegada, un metge fanfarron, un fabricant de raspalls que fa treballar dotze hores a infelices noies pel *grandios* jornal de dues pessetes, les que guanyen més, i de dos rals les que guanyen menys i un tender i propietari d'uns barracons pels que fa pagar un crescut lloguer; a cà la Vila exposaren la necessitat de fer un Hospital pels pobres del poble, quedant en cercar als propietaris de terrenys pera que afuixin la mosca i descuidant-se amb *cuidado* de no suscriure's cap d'ells encapsant una llista com hauria sigut lo més lògic. Segurament que En Joan de Robres no hauria pensat pitjor. També buscarem l'apoi del municipi que no sabem quin càs farà de tals filantrops.

L'opinió general és que quan arribi l'hora de la capta, la major part els enviaràn a pendre vent, per hipòcrites.

BORRALLONS

¿Sabeu què observo, des de que diuen que al ministeri hi ha catalans?

Que, per ridícul que'l fet resulti, les coses marxen igual que abans.

¿Que'n deu estar de contenta nostra santa religió, mercès a la gran millora que ha conseguit no fa molt!

Els tres enemics de l'ànima eren: món, dimoni i carn, però hem tingut la fortuna de que un dels tres s'ha eclipsat.

Si, senyors; la carn pot dir-se que ja no existeix en lloc;

per lo tant, faltant-nos ella, els enemics sols són dos.

Jo no sé qui en té la culpa; més, dies hà estic veient que tot-hom fa mala cara, tot-hom absolutament.

Els que arriben, els que marxen, els proletaris, els rics, els que paguen, els que cobren, les dones, els grans, els xics...

Però, entre tots, val a dir-ho, perquè es nota a cada pas, el que fa més mala cara, ara com ara, és el gas.

Anit, a tres quarts, de dotze, anava a girà un cantó, quan, pla!... em surt un fantasma, enmascarat, alt i gros.

—Què voleu?—li dic, per veure si amb una mica d'aplom lograré escapar del lance.

—Què vull?... Quarts pocs o molts.

—I per què els voleu?

—Per viure.

—Valga'm Sant Nin i Sant Non!

Però ¿no us en doneu vergonya, un home tan gran com vos,

de fè el paper de fantasma?—

I el beneït amb un candor angelical, em contesta:

—Oh!... Un s'agafa amb lo que pot!...

No tothom té la xiripa de poguer ser regidor...

¿Què diuen, vatua listo?... ¿Que la bencina s'acaba i que, si'l Govern no mira ràpidament de portar-ne, molt aviat els automòbils s'hauràn de quedà als garatges?...

Que s'hi quedin, que s'hi quedin!...

Es lo que tothom demana.

¿Pot-sè aixís els senyors xòfers deixaràn de fer desgracies!...

Sempre llegim: »En Cambó ha dat una conferencia.

»En Cambó s'ha entrevistat amb En Prieto i En La Cierva.

»En Cambó ha estat a Jaen.

»En Cambó ha anat a Granada.

»En Cambó arriba dijous.

»En Cambó marxa dissabte.

Però mai podem llegir una notícia que digui:

»En Cambó ha posat un forn i dona el pa baratíssim».

C. GUMA

El submarí, espill de les ànimes pures

AMB el títol de *Hojitas celestes*, es reparteixen a la porta de les nostres esglésies, unes paperetes de propaganda catòlica, que... n'hi ha per a sucari-hi cadires i llogar-hi pa.

La *hojita celeste* amb es repartia no fa gaires dies als Josepets, es titula «El descanso del submarino» i és un model de fantasia en el gènere místic-guerrer. No podem resistir la tentació de copiar-ne alguns fragments. Va dirigida a les *Hijas de María* i s'explica aixís:

«Mira: Los submarinos no se dedican siempre a pelear con sus enemigos: los hombres que lo tripulan, necesitan descansar, y para ello ¿sabes lo que hacen? cierran las escotillas, o sea todas las puertas del barco, se hunden en el agua hasta el fondo del mar, y allí tranquilos se entregan a un sueño reparador de sus fuerzas.

¿Qué sería de esos pobrecitos marineros si no tuvieran horas de descanso!

Tú también, Hija de María, estás llamada a pelear contra tus enemigos, que ciertamente son muchos y poderosos; pero también necesitas descanso: ¿sabes cómo debes descansar? fíjate en lo que hace el submarino.

1.º Se *abstrae de todo* lo que en el mundo pasa.

2.º Se hunde, *confiándose tranquilo* en el seno de las aguas.

Lo primero que hace el submarino cuando busca el descanso, es prescindir en absoluto de todo lo que en el mundo sucede.

Es decir, que en este caso ni le preocupa la guerra, ni la presencia de enemigos, ni lo que podrá encontrarse cuando vuelva a la superficie al cabo de varias horas.

El submarino reposa confiado en el seno de las aguas, como si el mar fuera su madre, que lo protegiese contra todo peligro; nunca se considera tan seguro como cuando se halla descansando en las arenas del fondo.

Así han de hacerlo las hijas de María!

¿Te parece que tienes vocación para el claustro? pues como sea así, pon tu en práctica los medios que de tí dependen, y Dios arreglará todo lo demás, aunque sea preciso que entres en el convento por los tejados, como sucedió a Santa Rita.

¿Crees que Dios te llama al estado del matrimonio? pues no dudes que como ésta sea efectivamente la voluntad divina, no tardará la Señorita Secretaria en apuntarte en el número de las Socias Honorarias. (!!!)

Confianza en Dios: esto es lo que quiere infundir en tu ánimo hoy La Hojita Celeste, teniendo presente que en los asuntos importantes, a nosotros toca empezarlos y a Dios acabarlos.

El submarino descansa confiado en el seno de las aguas: ¡qué mucho que nosotros descansemos confiados también en el seno de Dios!

Basta, joven piadosa: aprende del submarino i procura imitarlo.»

Comentaris? No calen.

Les *hojitas celestes*, segons el peu d'impremta, procedeixen de Sevilla, com els germans Quintero.

¡Viva la gracia y el chiste de Andalucía!

DE LA GUERRA

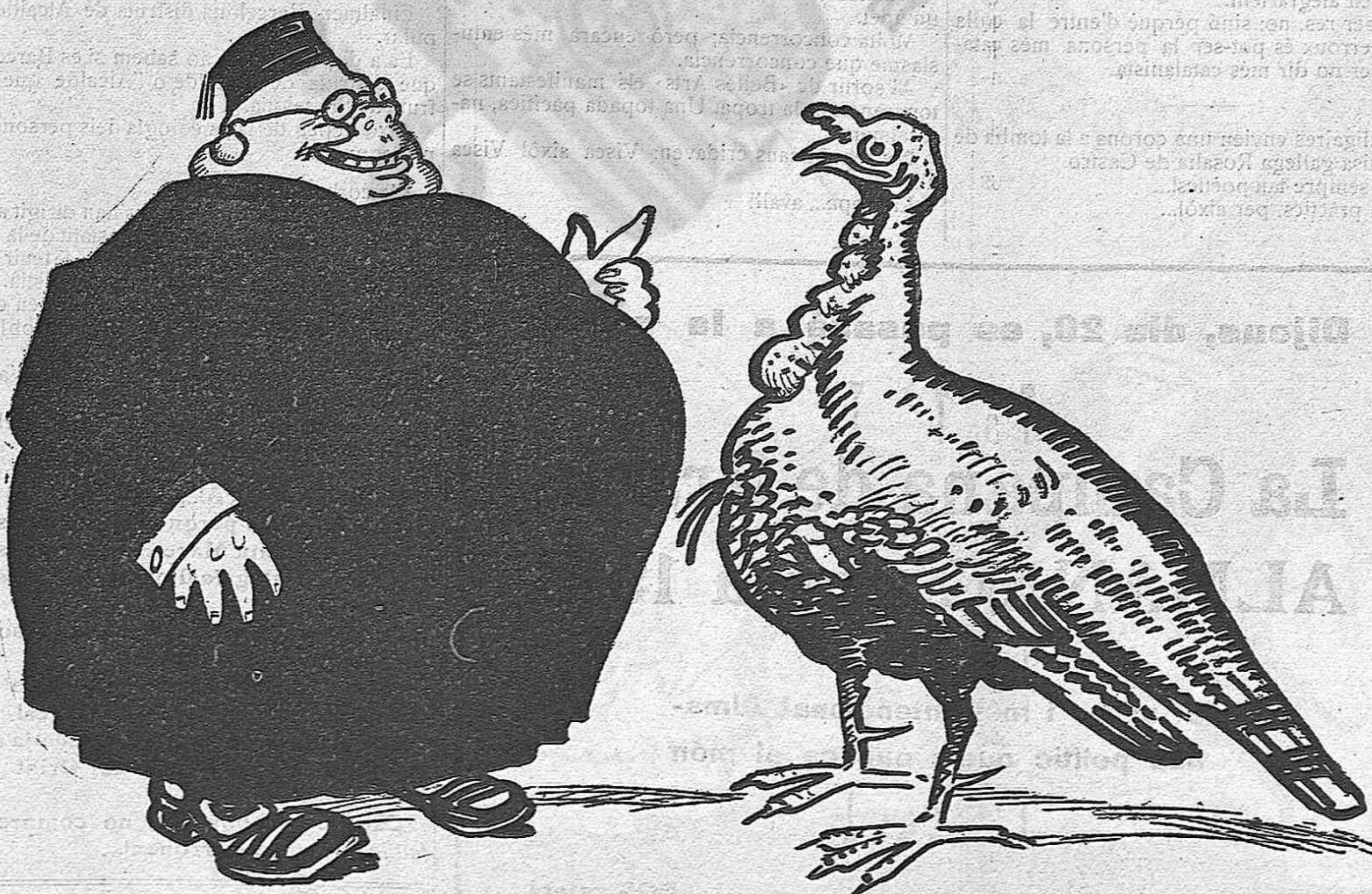
FETS CONEGUTS DEL 6 AL 13 DE DESEMBRE DE 1917

Per terra

Al front occidental, la formidable contraofensiva alemanya a la regió de Cambrai es pot donar per fracassada. Tot lo que han obtingut els alemanys és reconquerir la meitat del terreny perdut, fer 11,000 presoners i pendre més d'un centenar de canons. Això ja és alguna cosa, però no està en proporció amb l'esforç realitzat per les tropes tudesques ni amb les enormes baixes que l'operació els va costar. L'equilibri sembla restablert davant de Cambrai, però aquest important punt estratègic queda mig inutilitzat com a nus de comunicacions dels alemanys.

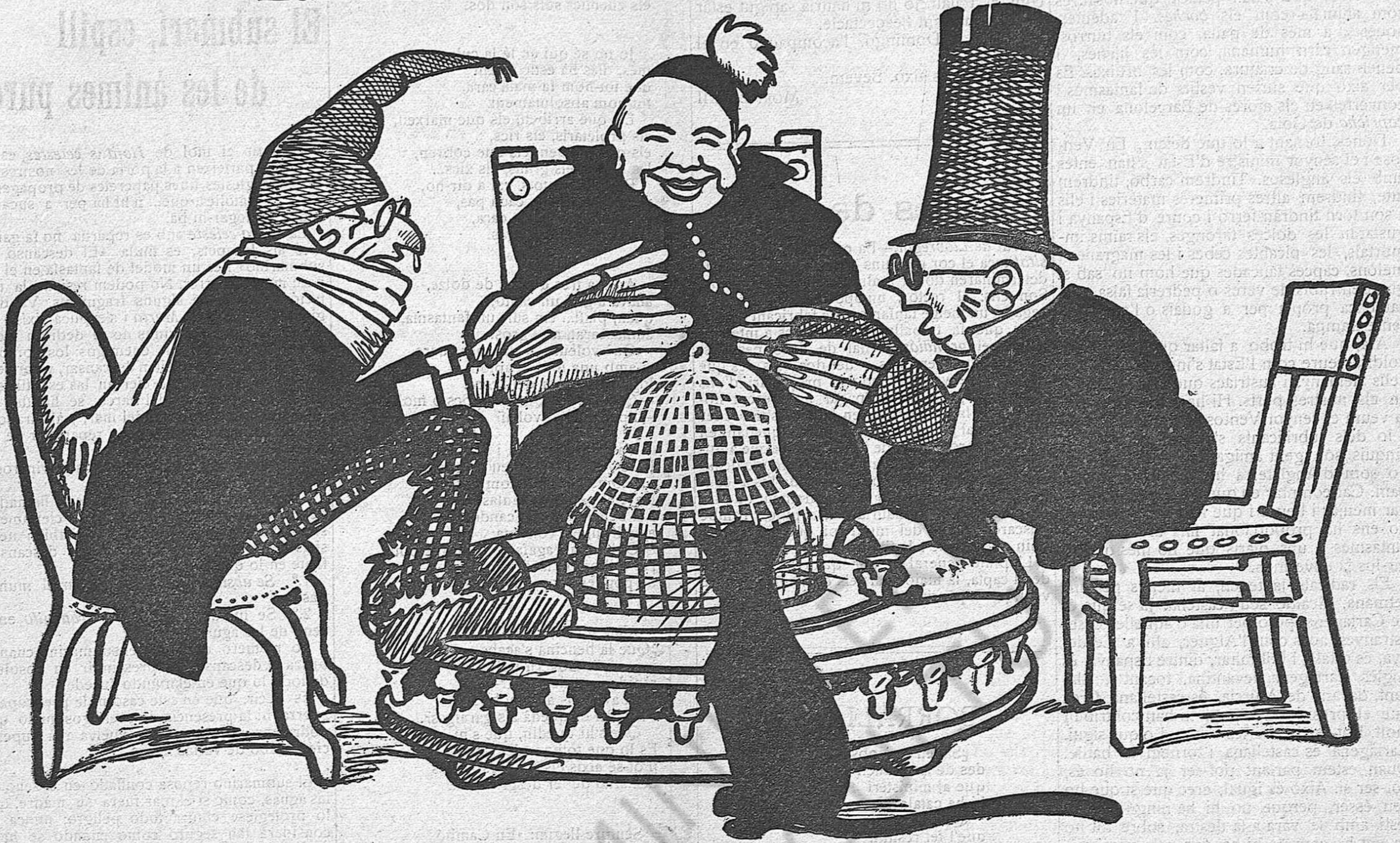
Al front italià, els austro-alemanys, després de concentrar tropes i artilleria en quantitats importantíssimes, han realitzat un nou atac violent a la regió muntanyosa d'Asiago, entre el Piave i el Brenta. Els atacants s'han apoderat del mont Sisemol, fent presoners 15,000 italians i prenent-los una seixantena de canons. Però no han pogut passar més enllà, de ma-

L'«aguinaldo» o el regalet de les monges

—S'aprecia la bona voluntat, però si no'n tinc per res de tu, si no m'arribaràs enlloc, sant cristià!...

Les conclusions de l'Assemblea integrista

- Joestic pel Déu-diner.
- Jo per la Patria estómac.
- Jo pel Rei-Kaiser,

nera que encara els falta molt per a arribar a la plana, que és el seu objectiu. L'exèrcit franco-anglès enviat a Itàlia, s'ha instal·lat ja a la línia del front, i això fa creure que el perill per la banda d'Itàlia està conjurat.

Al front oriental s'ha pactat una suspensió d'hostilitats des del dia 7 al 17 d'aquest mes, mentre es negocia un armistici en forma, si és que abans no es barallen els austro-alemanys i els bolcheviki. Que tot podria ésser... L'exèrcit romanès no ha tingut més remei que acceptar també l'armistici.

Al front de Macedònia, cap fet important. Al front de Mesopotàmia, els anglo-indis han conquerit noves posicions, fent alguns centenars de presoners als turcs.

Al front de Palestina, el gran fet s'ha produït. Jerusalem, la ciutat santa dels cristians, voltada per tot arreu pels anglesos, ha hagut de capitular. El dia 12 les tropes aliades van fer la seva entrada triomfal.

Per mar

Un contratorpeder nordamericà ha estat torpedejat i ha anat a fons, ofegant-se part de la tripulació.

Navilis lleugers italians han penetrat per sorpresa al port de Trieste, torpedejant i enfonsant el vaixell austríac *Vien*.

Per l'aire

Després d'algunes setmanes de no anar-hi, els avions alemanys han tornat a volar per damunt de Londres. Solament una part de l'esquadreta aèria pogué arribar-hi. Els altres avions van haver de recular, i un va ésser abatut, quedant presoners els seus tripulants.

L'activitat de l'aviació va creixent en tots els fronts. No hi ha cap dubte que l'importància d'aquesta nova arma serà formidable en 1918.

Exàmen d'Historia:

- Qui fou Atila?
- El rei dels huns.
- I si aquests homes no duïen barba, com és que els artistes historiadors pinten a Atila amb pèl?
- Perquè se l'imaginaren en dissabte abans d'anar-se a afeitar.

CORRE la brama...
Se diu que, a fi de comptes, la vara efectiva de l'Alcaldia de Barcelona serà per al regidor electe senyor Mir i Miro.
Ens en alegrariem.
No per res, no; sinó perquè d'entre la colla d'En Lerroix és pot-ser la persona més catalana, per no dir més catalanista.

Els lligaires envien una corona a la tomba de la poetisa gallega Rosalia de Castro.
Els sempre tan poètics!...
I tan pràctics, per això!...

El rei ha regalat al bisbe de Sió les insígnies de la Creu de San Hermenegildo dibuixades per ell mateix.

No sabem si aquest Sant Hermenegildo serà d'En Giner de los Rios.
Lo que sí és positiu que aquí hi vindria bé aquell verset d'En Cervantes.

No te metas en dibu-

La festa en homenatge d'En Marcellí Domingo anà com una seda.

Dos foren els actes: una recepció popular i un àpet.

Molta concurrència; però encara més entusiasme que concurrència.

Al sortir de «Belles Arts» els manifestants se toparen amb la tropa. Una topada pacífica, naturalment.

Els republicans cridaven: Visca això! Visca allò!...

La tropa... avall!

Completament llibert, torna a trobar-se entre nosaltres el valent escriptor i company nostre, En Angel Samblancat.

S'ha fet justícia, *tardia* com sempre en Espanya, però justícia al cap-de-vall.

Arribar el presoner a Huesca i el jutge deixar-lo anar fou jòc de poques taules.

El terrible enemic d'En Samblancat no pogué *regositjar-se* com era la seva intenció.

Una estreta de mà al nostre valent company de Redacció.

Finalment.

Finalment Barcelona disfruta de Alcalde Popular.

Es a dir, ben mirat no sabem si és Barcelona que disfruta de l'Alcalde o l'Alcalde que disfruta de Barcelona.

Això depèn de la psicologia dels personatges protagonistes.

Els corbs també canten.

Els de la «Defensa Social» s'han dirigit al Rei i al President de ministres protestant de la «manifestació revolucionària» que va tenir lloc aquí amb l'excusa de demanar l'Amnistia.

Entre altres coses diuen que protesten de les «amenazas y gritos» que va donar el poble.

I tenen raó de protestar.

No és amb crits ni amb menaces que s'arriba on s'ha d'arribar.

Ens ho van ensenyar els de l'ordre aleshores de la setmana d'agost.

ULTIMA HORA!...

Ja sabem ara perquè els llops ensotants de la Santa Mare Església mostren tan escassa alegria davant del rescat de Jerusalem.

Es perquè la victòria dels anglesos els toca de ple a la butxaca.

Amb el rescat del Sant Sepulcre se'ls ha acabat el negoci de les Butlles!

La Butlla de la Santa Crenada ja no té raó d'existir. La tomba del Crist ja és dels cristians.

Catòlics de bona fè, no compreu la butlla, que us ensarronen!...

Dijous, dia 20, es posarà a la venda

La Campana de Gracia ALMANAC per a 1918

El millor i més intencionat Almanac polític que's publica al món

Preu com sempre

DOS ralets

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUILA, carrer del Olm, número 8.